

Пролог

Мати якось розповіла мені, що можна дізнатися, з ким одружишся, якщо довгою спіралькою зрізати з яблука шкірку й жбурнути її через плече. Бачиш, вона утворює літеру. Ну, іноді. Мама так палко хотіла, щоб усе склалося, що просто не погоджувалася визнавати, що це схоже на сімку або двійку, і нізвідкіля знаходила там всілякі «Б» чи «Д». Навіть якщо я не знала нікого на «Б» чи на «Д».

Але з Гаєм мені не потрібні були яблука. Я знала це з першої миті, як його побачила, знала його обличчя так само добре, як власне ім'я. Це було обличчя того, хто забере мене від родини, хто кохатиме мене, обожнюватиме мене, матиме зі мною прекрасних маленьких діточок. Це в його обличчя я безмовно дивитимуся, доки він повторюватиме свої весільні обітниці. Його обличчя я першим бачитиму вранці й останнім — у солодкому подиху ночі.

Чи знав він це? Звісно знав. Бачиш, він врятував мене. Як лицар у забризканому брудом одязі замість блискучих обладунків. Лицар, який виник із темряви й повів мене у світло. Ну, принаймні в залу очікування на залізничній станції. Ці солдати чіплялися до мене, доки я чекала на пізній потяг. Я була на танцях зі своїм босом та його дружиною і спізнилася на свій. Солдати страшенно напилися й постійно балакали до мене, вони просто не приймали відмов. Я вельми добре знала, що не варто зв'язуватися з піхотинцями, тому відійшла від них якнайдалі й сіла на лаву в кутку. А потім вони стали підбиратися дедалі ближче, доки один із них не потягнувся вхопити мене, намагаючись удавати, що це якийсь жарт, а я страшенно злякалася, адже година була пізня й ніде не було видно носильника або ще когось. Я повторювала ім, щоб дали мені спокій, але вони не відставали. Просто

не відставали. А потім найбільший із них — на вигляд просто звір — посунув на мене своєю жахливою зарослою пикою та смердючим подихом і сказав, що він мене отримає, подобається мені це чи ні. І звісно, я хотіла закричати, але, бачиш, не могла, бо остаточно залякла від страху.

Аж тут з'явився Гай. Він увірвався до зали очікування й зажадав пояснень, що цей тип собі думає. Пообіцяв, що зараз дасть йому справжньої прочуханки. А потім розвернувся до тих трьох, і вони трохи полаялися на нього, а один замахнувся кулаком, але за мить-другу вони, як боягузи, просто ще раз вилаялись і втекли.

Я трусилась і нестримно ридала, а він усадовив мене на стілець і запропонував принести склянку води, щоб мені трохи покращало. Він був такий добрий. Такий милий до мене. А потім сказав, що зачекає зі мною до прибуття потяга. І зачекав.

І саме там, під жовтими ліхтарями станції, я вперше подивилася йому в обличчя. По-справжньому подивилася. І зрозуміла, що це він. Це справді був він.

Після того як я розповіла мамі, вона просто із цікавості почистила яблуко й жбурнула через моє плече. Як на мене, вишло щось схоже на «Д». Мама донині присягається, що це точно була «Г». Але на ту пору нам давно вже було не до яблук.

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Фредді знову знудило. Цього разу, вочевидь, травною. Вона лежала пінною смарагдовою калюжею в кутку, біля високого комода. Деякі стебла досі були цілі.

— Скільки разів я мушу тобі казати, телепню?! — верещала Селія, яка щойно вступила в калюжу своїми літніми сандалями. — Ти *не* коняка!

— І не корова, — послужливо додала Сильвія з-за кухонного стола, де сумлінно вклеювала фотографії побутових приладів до свого альбому аплікацій.

— Або ще якась бісова тварина. Ти маєш їсти хліб, а не траву. Тістечка. Звичайні речі.

Селія зняла з ноги сандалю і двома пальцями тримала її над кухонною мийкою.

— Фу. Ти *огидний*. Нащо ти постійно це робиш? Мамо, скажи йому. Він має хоча б за собою приборати.

— Витри це, Фредеріку, любий. — Місіс Голден сиділа біля каміна в кріслі з високою спинкою та переглядала газету, шукаючи, коли буде наступний показ «Діксона з Док-Гріну». Це була одна з небагатьох її розрад після відставки містера Черчилля. І цієї останньої пригоди

з її чоловіком. Хоча, звісно, згадувала вона лише про містера Черчилля.

Вони з місіс Антробус, розповідала Лотті місіс Голден, уже переглянули всі епізоди та вважали, що серіал пречудовий. Водночас із тією-таки місіс Антробус вони єдині на Вудбридж-авеню мали телевізори й знаходили певну насолоду в тому, щоб розповідати сусідам, які пречудові там майже всі програми.

— *Прибери* це, Фредді. Фу. За що мені такий брат, що їсть харч для тварин?

Фредді сидів на підлозі біля нерозпаленого каміна й ганяв маленьку блакитну машинку взад-вперед по килимку, задираючи його кутки.

— Це не харч для тварин, — вдоволено пробурмотів він. — Бозя велів це їсти.

— Мамо, а зараз він промовляє ім'я Господа всує.

— Не можна казати «Бозя», — твердо сказала Сильвія, наклеюючи міксер на аркуш бузкового картону. — Він тебе покарає.

— Фредді, любий, певна, що Бог не велів їсти траву буквально, — розсіяно промовила місіс Голден. — Селі, люба, ти не могла б передати мені окуляри, перш ніж підеш? Ці газети точно стали друкувати дрібніше.

Лотті терпляче стояла біля дверей. День видався доволі виснажливий, і їй не терпілося забратися звідси. Місіс Голден наполягла, щоб вони із Селією допомогли їй приготувати трохи безе для церковного розпродажу, хоча обидві дівчини ненавиділи пекти, і Селія якось примудрилася відкрутитися вже через десять хвилин, пославшись на головний біль. Тож Лотті довелося слухати квоктання над яечними жовтками із цукром і вдавати, що не помічає, як у місіс Голден тривожно тріпочуть руки, а очі наповнюються сльозами. Ось нарешті ці жахливі тістечка були готові й спочивали у формочках, загорнуті в жиронепроникний папір, і — сюрприз-сюрприз! — головний біль Селії минув мов чаром.

Селія знову взула сандалю і жестом указала Лотті, що їм час іти. Накинула на плечі кардиган і хвацько пригладдила волосся перед дзеркалом.

— То куди ви зібралися, дівчата?

— До кав'ярні.

— До парку.

Селія та Лотті заговорили водночас, а тоді витріщились одна на одну з мовчазною тривогою й докором.

— Ми збираємось і туди, і туди, — твердо сказала Селія. — Спочатку до парку, потім по каву.

— Вони йдуть цілуватися з хлопцями, — сказала Сильвія, не відриваючись від своєї аплікації. Вона закусила кінчик однієї з косичок, і той періодично визирав із рота, огидно мокрий. — ЦМО-О-О-О-ОК. Цмок. Цмок. Фі. Цьомки.

— Що ж, не пийте її забагато. Знаєте ж, як вона вас розгулює. Лотті, любя, простеж, щоб Селія не пила забагато кави. Дві філіжанки, не більше. І повертайтеся до шостої тридцять.

— На уроках з Біблії Бог каже, що земля нагодує, — сказав Фредді, підіймаючи голову.

— І поглянь, як тебе нудило, коли ти її з'їв, — сказала Селія. — Не розумію, чому ти не змусиш його прибрати за собою, мамо. Йому *все* минається.

Місіс Голден прийняла окуляри й повільно почепила їх на носа. У неї був вигляд людини, яка намагається втриматися на плаву у відкритому морі, запевняючи, що насправді під нею тверда земля, попри всі докази на протилежне.

— Фредді, піді попроси Вірджинію принести ганчірку, добре? Хороший хлопчик. І, Селіє, любя, не сварися. Лотті, розправ блузку, любя, а то вигляд у тебе дивний. Отже, дівчата. Ви ж не збираєтесь витріщатися на нашу новоприбулу, ні? Буде зле, якщо вона вважатиме жителів Мергема якимись селяками, що стовбичать, пороззявлявши роти.

Запала коротка тиша, під час якої Лотті побачила, як вуха Селії злегка порожевіли. Її власні навіть не потеплішали:

вона роками вдосконалювала навичку опиратись і жорсткішим допитам.

— Ми повернемося додому одразу після кав'ярні, місіс Голден, — сказала Лотті. Звісно, це могло означати що завгодно.

Це був день великої зміни, день тих, хто прибував суботніми потягами з Ліверпуль-стріт, і тих, хто, лише трохи менш блідий, неохоче повертався до міста. У такі дні бруківкою туди-сюди тупотіли маленькі хлопчики, тягнучи нашвидкуруч змайстровані дерев'яні візки, з верхом навантажені пузатими валізами. Позаду під руку зі своїми дружинами крокували втомлені чоловіки, убрані в добрі літні костюми та раді ціною шести пенсів розпочати щорічну відпустку як королі. Чи принаймні не мусити власноруч тягти валізи до помешкань.

Тож цієї прибулої здебільшого не бачили й не помічали. Ніхто, окрім Селії Голден та Лотті Свіфт. Дівчата сиділи на лаві муніципального парку, що виходив на мергемську набережну протяжністю в чотири кілометри, і захоплено спостерігали за проїжджим фургоном, темно-зелений дах якого зливався із шотландськими соснами, що виблискували в післяполудневому сонці.

Нижче та ліворуч тягнулися хвилерізи, наче чорні зубці гребня, і приплив відступав вологими пісками, поцяткованими крихітними фігурками, що сміливо долали жорсткі несезонні вітри. Прибуття Аделіни Арман, згодом вирішили дівчата, за масштабами дорівнювало приїзду цариці Савської. Тобто могло б дорівнювати, якби цариці здумалося приїхати на тому ж тижні, коли було оголошено про скасування продуктових карток. А тому всі ці люди — місіс Когун, старійшина Елліотт із сім'єю, домовласниця з вулиці Парадної та інші персонажі, від яких завше можна було чекати суджень про екстравагантну поведінку новоприбулих (з отими своїми безкінечними скринями, непомірно

численними книжками й артефактами *явно* іноземного походження та великими картинами, на яких зображені не родинні портрети чи сценки з конями в галопі, а величезні кольорові плями, що не склалися у візерунок), не стовбичили мовчки при своїх хвіртках, спостерігаючи, як процесія поволі в'їздить на давно спорожнілу віллу в стилі артдеко на набережній, а стояли в черзі до м'ясної лавки Прайса на Марчант-стріт заради щирого задоволення від купівлі м'ясної вирізки без продовольчої книжки.

— Місіс Годжес каже, що вона дальня родичка королів Угорських абощо.

— Дурня.

Селія подивилася на подругу розширеними очима.

— Це *правда*. Годжес говорив із місіс Енсті — та знає адвокат, чи хто там відповідає за віллу, і вона якась угорська принцеса.

Нижче видно було, як кілька родин розподілили між собою маленькі відрізки пляжу й розсілися під напнутими смугастими полотнами, що захищали від вітру, або під навісами пляжних хаток проти рвучкого морського бризу.

— Арман — не угорське прізвище.

Лотті піднесла руку, щоб волосся не задувало до рота.

— Тю? Та звідки ти знаєш?

— Це ж просто маячня. Що робити угорській принцесі в Мергемі? Вона, безумовно, поїхала б до Лондона. Або до Віндзорського палацу. Аж ніяк не до такої сонної діри, як тут.

— Точно вже не у твій кінець Лондона. — У тоні Селії майже чулося презирство.

— Так, — погодилася Лотті. — Не в мій кінець.

Жодні екзотичні особи не приїздили з того кінця Лондона, звідки походила Лотті, — довільно всяного нашвидкуруч спорудженими фабриками східного передмістя, що впиралося одним боком у газовий завод, а іншим — у гектари непривітних боліт. Коли її тільки-но евакуювали до Мергема років одинадцять тому, їй доводилося ховати подив,

якщо співчутливі містяни питали, чи сумує вона за тим місцем. Так само її спантеличувало, коли питали, чи сумує вона за своєю родиною. Зрештою її здебільшого припинили про це питати.

Насправді, коли війна скінчилася, Лотті повернулася додому й пробула там рік. Та невдовзі, після низки гарячкових листів між Лотті та Селією і часто висловлюваної думки місіс Голден, що не лише Селії було б добре мати подружку свого віку, а й «Кожен має вносити свою лепту в життя громади, адже так?», Лотті запросили повернутися до Мергема — спочатку на канікули, а потім, коли ці канікули перетекли в навчальний рік, — назавжди. Нині Лотті вже сприймали як частину родини Голденів — може, не як кровну родичку й *не зовсім* рівну за соціальним статусом (неможливо остаточно позбутись іст-ендської вимови), але як таку, чия тривала присутність у містечку вже не привертає уваги. До того ж у Мергемі звикли бачити, як люди приїздять та не повертаються додому. Так бувало завдяки морю.

— Нам треба взяти щось? Квіти? Щоб був привід увійти?

Лотті бачила, що Селії ніяково за її попередні зауваження, адже зараз подруга всміхалася своєю так званою усмішкою Мойри Ширер¹, що відкривала нижні зуби.

— Я не маю грошей.

— Не магазинні. Ти ж знаєш, де можна знайти гарні польові. Постійно носиш їх мамі.

В останньому реченні, зауважила Лотті, пролунала легенька нотка обурення.

Дівчата зісковзнули з лави й пішли до краю парку, де початок скельної стежки позначала лише огорожа з кованого заліза. Лотті часто гуляла цим маршрутом літніми вечорами, коли шум і придушувана істеричність у домівці

¹ Мойра Ширер (1926—2006) — шотландська балерина та кіноакторка, znana насамперед за роль у британському фільмі «Червоні черевички» 1948 року. (*Тут і далі прим. пер.*)

Голденів ставали нестерпними. Їй подобалося слухати крики чайок і деркачів, що линули в повітрі над головою, і нагадувати собі, хто вона. Такий різновид самозаглиблення місіс Голден назвала б неприродним чи принаймні надміру поблажливим до себе, тож Лотті збирала маленькі букетики квітів — помічна страховка. Але майже десять років мешкання в чужому домі вкорінили в ній також певну обачність, чутливість до потенційних домашніх негараздів, яка не в'язалася з її ще підлітковим віком. Зрештою, важливо було, щоб Селія не розглядала її як суперницю.

— Бачила, як вносили ті картонки з капелюшками? Їх було щонайменше сім, — сказала Селія, нахилиючись. — Як тобі оці?

— Ні. Ці в'януть за хвилини. Візьми пурпурових. Отам, біля великої скелі.

— У неї, мабуть, купа грошей. Мама каже, той дім треба лагодити й лагодити. Вона розмовляла з декораторами, і ті кажуть, що це одне суцільне звалище. Ніхто не жив там, відколи Мак-Ферсоні переїхали до Гемпшира. То, мабуть, скільки, дев'ять років?

— Не знаю. Ніколи не бачилася з Мак-Ферсонами.

— Страх які нудні об'єкти. У неї нога була сорок другого розміру. Якщо вірити місіс Енсті, у домі зараз немає жодного пристойного каміна. Усе розграбували.

— Сади зовсім заросли.

Селія зупинилася.

— Звідки ти знаєш?

— Я була там кілька разів. Коли гуляла.

— Ах ти ж хитрунка! А мене чому не взяла?

— Ти ніколи не хотіла гуляти.

Лотті озирнулася на проїжджий фургон, відчуваючи раптовий наплив хвилювання. Вони давно звикли до приїжджих: зрештою, Мергем — сезонне містечко, і його сезони позначали нові гості, чиї приїзди та від'їзди були наче припливи й відпливи самого моря. Але те, що у великому домі

знову хтось житиме, сповнювало останні два тижні якимось запаморочливим передчуттям.

Селія повернулася до свого букета. Доки вона перебирала квіти в руці, її волосся золотавою хвилиною здійняв вітер.

— Здається, я ненавиджу свого батька, — зауважила вона вголос, раптом зупиняючи погляд на обрії.

Лотті промовчала. Вона недостатньо розумілася на темі вечер Генрі Голдена з його секретаркою, щоб коментувати.

— Мама така дурна. Просто вдає, ніби нічого не відбувається.

Запала коротка тиша, яку переривали різкі крики чайок, що планували над ними.

— Боже, не можу дочекатися, коли покину це місце, — нарешті сказала Селія.

— Мені тут подобається.

— Так, але ти не мусиш дивитися, як твій батько виставляє себе придурком. — Селія знов обернулася до Лотті й тицьнула їй руку.

— Ось. Гадаєш, цього достатньо?

Лотті придивилася до оберемка квітів, які та стискала в долоні.

— Ти справді хочеш туди? Просто повітришати на її речі?

— Ой, а ти ні, мати ігумене?

Двійко дівчат усміхнулись одна одній, а тоді побігли назад до муніципального парку — тільки кофти й спідниці роздувалися слідом.

Під'їзд до вілли «Аркадія» колись був кільцевим. Сусіди, що лишилися з тієї пори, досі пам'ятали процесію довгих низеньких автівок, що під акомпанемент тріскучого хрустоту ріні зупинялися перед парадними дверима, а тоді продовжували свій граційний розворот і виїздили маленькою вуличкою. Це був примітний будинок, зручно розташований між залізничними шляхами (про показовість цього

уточнення свідчило те, що будинки в Мергемі рекламували як «внутрішні» або «зовнішні»). Побудував його Ентоні Грешем, молодший син Волтера Грешема, коли повернувся з Америки — там він заробив свій статок на створенні непридатної деталі моторного обладнання, яку придбала «Дженерал моторз». Грешем урочисто проголосив, що хоче, щоб цей дім був схожий на віллу кінозірки. Він бачив віллу знаної акторки німого екрана в Санта-Моніці — довгу, низьку й білу, із широкими, забраними склом ділянками та меншими віконцями, схожими на амбразури. Він бачив у цьому розкіш, нові світи й сміливе, яскраве майбутнє (майбутнє це за іронією долі настало не для нього: він помер у віці сорока двох років, потрапивши під автівку — «ровер»). Коли будинок нарешті завершили, деякі мешканці Мергема були вражені його модерновістю й тишком скаржилися, що він якось «не вписується». Тож, коли кілька років по тому наступні власники, Мак-Ферсоні, нарешті виїхали й залишили віллу порожньою, дехто зі старших жителів містечка відчув дивне полегшення, хоч, може, й не казав про це відкрито.

Нині ж північний бік під'їзної дороги повністю заріс, плетиво ожини та бузини доточно зупинило її біля воріт, за якими колись починалася стежка до моря. Це спричиняло постійний скрегіт передач і лайку водіїв фургонів, які, остаточно розвантажившись, тепер намагались оминуть один одного, здаючи заднім ходом у проїзд, частково перегороджений автівкою, що заїжджала слідом.

Якийсь час Лотті та Селія стояли, спостерігаючи густо-червоні обличчя й натужні зусилля вантажників, що досі тягали меблі, доки з дому не вибігла висока жінка з довгим каштановим волоссям, стягнутим у тугий вузол. Вона помахувала зв'язкою ключів від машини й благала їх: «Просто зачекайте хвилинку. Постривайте. Я зараз представлю її в город».

— Гадаєш, це вона? — прошепотіла Селія, яка не знала чому присіла за одним з дерев.

— Звідки мені знати?

Лотті затамувала подих. Несподівана стриманість Селії ви-кликала і в неї раптову ніяковість. Вони підсунулися ближче одна до одної, визираючи з-за стовбура й притримуючи ззаду свої пишні спідниці, щоб ті не роздувало вітром.

Жінка сіла в машину й окинула поглядом прилади перед собою, ніби розмірковуючи, який застосувати. Потім, страдницьки закусивши нижню губу, увімкнула запалювання, повозилася з коробкою передач і, вже злегка розслабившись, глибоко вдихнула й рвонула заднім ходом, оглушливо врізавшись у радіаторну решітку фургона вантажників.

Запала коротка тиша, слідом за якою пролунав вибух гучної лайки одного із чоловіків і довгий гудок клаксона. А потім жінка підняла голову, і дівчата зрозуміли, що вона, мабуть, зламала собі носа. Кров була скрізь — на її блідо-зеленій блузці, на руках, навіть на кермі. Вона випрямилася на водійському сидінні, трохи ошелешена, а потім, глянувши вниз, почала шукати, чим зупинити кров.

Лотті незчулася, як уже бігла через зарослу галявину з носовичком напоготові.

— Ось, — сказала вона, підбігши до жінки в ту мить, коли кілька людей із зойками почали збиратися навколо машини. — Візьміть. Відкиньте голову.

Селя, яка поспішала слідом за Лотті, вдивилася в закривавлене обличчя жінки.

— Ви страшенно вдарилися, — промовила вона.

Жінка взяла носовичок.

— Мені так шкода, — сказала вона водієві вантажівки. — Я просто не ладнаю з технікою.

— Вам не можна за кермо, — сказав чоловік, чию огрядну фігуру ледь стримував темно-зелений фартух і який тримав у руці те, що лишилося від його передньої фари. — Ви навіть у дзеркало не дивилися.

— Гадала, я на першій швидкості. Тут надто близько для заднього ходу.

— У вас бампер відпав, — із деяким захватом промовила Селія.

— Це навіть не моя машина. О господи.

— Гляньте на мою фару! Треба буде повністю її замінювати. Це довго й дорого.

— Звісно. — Жінка тужливо кивнула.

— Слухайте, дайте пані спокій. Її добряче струснуло. — Біля дверцят машини з'явився темноволосий чоловік у світлому лляному костюмі. — Просто скажіть, у скільки оцінюєте шкоду, і я про все подбаю, гаразд? Френсіс, тебе поранено? Потрібен лікар?

— Їй не можна за кермо, — сказав водій, хитаючи головою.

— Вам не треба було стояти так близько, — мовила Лотті, обурена його черствістю. Водій проігнорував її.

— Мені дуже шкода, — пробурмотіла жінка. — О боже. Гляньте на мою спідницю.

— Ну ж бо, скільки? П'ятнадцять шилінгів? Фунт? — Молодший чоловік відраховував банкноти з пачки, яку дістав із внутрішньої кишені. — Ось, візьміть. І ще п'ять зверху за клопіт.

Водій явно відтанув. «Мабуть, він навіть не власник фургона», — подумала Лотті.

— Що ж, — мовив він. — Що ж, гадаю, доведеться пристати на це.

Він швидко сховав гроші до кишені, вочевидь, змиривши своє мучеництво кмітливим рішенням не спокушати удачу.

— Тоді, певно, будемо згортатися. Ну ж бо, хлопці.

— Глянь на її спідницю, — шепнула Селія, штурхаючи Лотті. Спідниця Френсіс доходила їй майже до щиколоток. Неозброєним оком було видно, що вона на диво старомодна. Лотті впіймала себе на тому, що роздивляється решту одягу жінки: її взуття (на вигляд мало не едвардіанської доби), її довгу низку кулястих бурштинових намистин.

— Богема! — радісно прошепотіла вона.

— Ну ж бо, Френсіс. Ходімо всередину, доки ти не залила кров'ю весь салон. — Молодий чоловік затиснув цигарку в кутику рта і м'яко взяв жінку під лікоть, допомагаючи вийти з машини. Ідучи до будинку, та раптом обернулася.

— О, ваша гарненька хусточка. Я заляпала її кров'ю. — Вона зупинилася, дивлячись на Лотті. — Ви місцеві? Заходьте, вип'ємо чаю. Попросимо Марні відмочити її. Це найменше, що я можу зробити. Джордже, поклич до мене Марні. Бо я, боюся, лише кров'ю наляпаю.

Лотті та Селія перезирнулися.

— Це було б мило, — мовила Селія. Лише після того як вони зачинили за собою двері, Лотті усвідомила, що квіти, мабуть, залишилися на під'їзній дорозі.

Селія була вже не така впевнена, коли увійшла до головного передпокою. Власне, вона так різко завмерла на місці, що Лотті, не зорієнтувавшись, налетіла носом на її потилицю. Це сталося не так через природну схильність Селії вагатися (власне, братик із сестричкою прозвали її «гострими ліктями»), як через її зіткнення віч-на-віч із великою картиною, приставленою до вигнутого поруччя напроти парадних дверей. На ній у рельєфних олійних фарбах розкинулась оголена жінка. «А вона не зі скромниць», — подумала Лотті, зваживши на розташування її рук і ніг.

— Марні? Марні, ти там? — Джордж вів їх, крокуючи кам'яною підлогою повз нерозпаковані валізи. — Марні, можеш принести нам теплої води? Френсіс трохи набила собі гулю. І можеш зробити чаю, доки ти тут? У нас гості.

З прилеглої кімнати долинули приглушена відповідь і звук зачинення дверей, який лунко відбився від кам'яної підлоги без килимів і меблів у широкий порожній простір. Селія стиснула руку Лотті.

— Гадаєш, нам варто лишитися? — прошепотіла вона. — Здається, в них усе тут дещо... *розкуто*.

Лотті роззирнулася на полиці із завеликими картинами; на складені, згорнуті рулони килимів, що тулилися до стін, мов зсутулені літні джентльмени; на африканську різьблену скульптуру роздутого жіночого черева. Це все так відрізнялося від будинків, які вона знала: від дому її матері — тісного, темного, повного дубових меблів і дешевих порцелянових дрібничок, просякненого запахом вугільного пилу й варених овочів, куди постійно вривався шум транспорту або сусідських дітей, що гралися надворі; від дому Голденів — розкидистого зручного родинного маєтку «під Тюдорів», який однаково цінували за те, що він символізував, і за те, що містив. Меблі дісталися їм у спадок, і з ними належало поводитися шанобливо, здавалося, навіть шанобливіше, ніж із мешканцями будинку. На ці меблі не ставили чашок, дітям заборонено було по них стукати. Усе це, виголошувала місіс Голден, належить «передати спадкоємцям», наче самі вони — лише охоронці тих шматків деревини. Їхній будинок постійно облаштовували для інших — прикрашали «для пані», наводили лад для доктора Голдена, «коли він приїде додому», а сама місіс Голден, мов маленький і тендітний король Кнут, відчайдушно намагалася приборкати всюдисущі бруд і сміття.

Аж тут оце місце — біле, яскраве, чуже, дивна кутаста форма з довгими низькими непрозорими вікнами або ж амбразурами, крізь які видно море, сповнена вишуканими й хаотично розкиданими екзотичними коштовностями. Місце, де кожен предмет розповідав історію, мав величне походження з іноземних країв. Лотті вдихала запах будинку, солоне повітря, що роками просочувало стіни, упереміш із запахом свіжої фарби. Запах був на диво п'яним.

— Чай — це не страшно. Адже так?

Селія промовчала, дивляючись їй в обличчя.

— Тільки мамі не кажи. Галасу буде.

Вони пішли за засмученою Френсіс до головної вітальні, залитої світлом із чотирьох вікон, що виходили на затоку. Двоє центральних вікон вигиналися на напівкруглій стіні.

Обіч крайнього правого двійко чоловіків поралися біля карниза та важких завіс, а ліворуч від них, у кутку, молода жінка навколішки розклала довгі ряди книжок у шафу зі скляними дверцятами.

— Це нове авто Джуліана. Він буде дуже злий. Треба було таки дати тобі його переставити. — Френсіс опустилася в інше крісло, дивлячись, чи немає на носовичку нової крові.

Джордж саме наливав їй велику склянку бренді.

— Я розберуся з Джуліаном. То як твій ніс? Ти схожа на роботу Пікассо, мила дівчинко. Як гадаєш, нам потрібен лікар? Аделіно? Аделіно? Ти знаєш якогось лікаря?

— Мій батько — лікар, — сказала Селія. — Можу покликати його, якщо хочете.

Минуло кілька секунд, перш ніж Лотті помітила жінку. Вона дуже рівно сиділа посеред маленької канапи з вертикальною спинкою, схрестивши щиколотки й зчепивши перед собою руки, і здавалася повністю відстороненою від метушні навколо. Її волосся, того синяво-чорного кольору, який має вороняче пір'я, прилягало до голови лискучими хвилями. На жінці була червона сукня зі східного шовку, немодно довгого й закритого крою; поверх — гаптований жакет, на якому павичі розпускали свої райдужні хвости; також вона мала великі темні очі, підведені сурмою, крихітні дитячі руки й сиділа так нерухомо, що, коли кивнула головою на знак привітання, Лотті мало не підстрибувала.

— Хіба ви не чарівні? Ось, Джордже. Ти вже знайшов нам кількох розвідниць. — Жінка всміхнулася повільною милою усмішкою безмежно зачарованої людини.

Вона мала незбагнений акцент — може, французький, але точно іноземний. Її голос був низький, грудний, із потаємним переливом утіхи. Ця жінка виходила далеко за межі життєвого досвіду навіть тих, кого виховували не лише в межах стовпчастих опор Меннінгтрі та Волтона-на-Місі. Лотті була заморожена. Вона глянула на Селію

й побачила, як на обличчі тієї відбивається той самий придуркуватий вираз.

— Аделіно. Це... О господи, я ж не спитала, як вас звати. — Френсіс піднесла долоню до рота.

— Селія Голден. І Лотті Свіфт, — мовила Селія, яка виробляла щось дивне зі своїми ногами. — Ми живемо за парком. На Вудбридж-авеню.

— Дівчата дуже люб'язно позичили мені носовичка, — сказала Френсіс. — А я зробила з нього казна-що.

— Бідолашна. — Аделіна взяла Френсіс за руку.

Лотті дивилась, очікуючи, що Аделіна заспокійливо потисне їй пальці, якось обнадійливо поплескає. Натомість, м'яко погладивши її долоню, жінка піднесла її до своїх рубінових губ й у всіх на очах, без жодного натяку на сором'язливість, повільно нахилилася й поцілувала її.

— Як це *жахливо*.

Запала коротка тиша.

— О, Аделіно, — сумно промовила Френсіс і прибрала руку.

Лотті, якій відібрало подих від цієї химерної демонстрації близькості, не наважилася глянути на Селію. Але потім, після секундної паузи, Аделіна розвернулася до кімнати і її усмішка засяяла на всі сто ватів.

— Джордже, я тобі не казала. Хіба не мило? Себастьян прислав трохи артишоків і яєць сивки із Саффолку. Ми можемо ними повечеряти.

— Дякувати богіві. — Джордж підійшов до чоловіків біля вікна й допомагав тримати карниз. — Я не мав настрою для риби з картоплею.

— Не будь таким снобом, любий. Упевнена, риба з картоплею тут абсолютно чудові. Так, дівчата?

— Насправді ми не знаємо, — квапливо відповіла Селія. — Ми їмо лише в пристойних ресторанах.

Лотті прикусила язика, згадавши минулу суботу, коли вони сиділи на дамбі з братами з Вестер-гаузу й поїдали ска-та з масної газети.

— Авжеж. — Її голос лунав стомлено, більше чувся акцент. — Дуже правильно з вашого боку. А тепер, дівчата, скажіть мені: що є найкращим у житті в Мергемі?

Селія і Лотті вступились одна в одну.

— Небагато що, — почала Селія. — Власне, тут доволі нудно. Є тенісний клуб, але він зачинений узимку. І кіно, але механік постійно хворіє, а когось іншого, хто може крутити кіно, у них немає. Якщо хочете в якесь модне місце, вам усе ж треба до Лондона. Так більшість із нас робить. Ну, це якщо ми хочемо провести вечір посправжньому добре... якщо ж хочете піти до театру або до справді шикарного ресторану... — Вона лопотіла надто швидко, намагаючись мати безтурботний вигляд, і все ж спотикалася на власних вигадках. Лотті дивилася в обличчя Аделіни, чия зацікавлена усмішка трохи поблякла, і раптом її переповнив страх, що ця жінка зараз їх забракє.

— Море, — раптом випалила вона.

Аделіна розвернулася до неї, злегка піднявши брови.

— Море, — повторила Лотті, намагаючись не зважати на розлючене лице Селії. — Ну, жити поряд із ним. Оце найкраще. Чути, як воно постійно шумить на фоні, відчувати його запах, гуляти берегом і мати можливість бачити небокрай... знаючи, коли дивитися туди, що за ним іще стільки відбувається, чого ми ніколи не побачимо й про що не дізнаємося. Наче велика загадка просто у вас на порозі... І шторми. Коли здіймаються хвилі, вищі за стіну, і вітер хитає дерева так, що вони гнуться, як трава, і бути всередині, де тепло, затишно й сухо, і спостерігати... — Вона почала запинатися, упіймавши вираз незгоди на обличчі Селії. — Хай там як, мені подобається.

Запала коротка тиша.

— Звучить ідеально, — сказала Аделіна, затримавшись на останньому слові й не зводячи очей з Лотті, так що дівчина зашарілася. — Я вже дуже рада, що ми приїхали.